HOMÍLIA PRI KONSEKRÁCII OBNOVENÉHO KOSTOLA A NOVÉHO OLTÁRA
Spišské Bystré, 31. október 2026

Milí spolubratia kňazi, vzácni hostia, drahí farníci Spišského Bystrého, milí bratia a sestry! Chcem Vás na chvíľu pozvať na cestu do minulosti. Predstavme si 29. september 1926. Do vašej farnosti prichádza vtedajší spišský biskup Ján Vojtaššák, aby slávnostne konsekroval tento chrám. Kostol je naplnený veriacimi. Sú tu otcovia a mamy, starí rodičia, mladí ľudia i deti. Vaši predkovia, ktorí sa tešia z obnoveného a rozšíreného Božieho domu. Mnohí z nich na jeho prestavbu obetovali svoje peniaze, čas i vlastnú prácu. Nevieme, čo všetko vtedy prežívali, aké starosti nosili vo svojich srdciach a aké nádeje vkladali do budúcnosti. Jedno však vieme celkom určite: mali vieru. A túto vieru chceli odovzdať svojim deťom a ďalším generáciám. Odvtedy uplynulo sto rokov. Koľko sa toho zmenilo! Vystriedali sa generácie, zmenili sa spoločenské pomery, prišli vojny, totalita, prenasledovanie Cirkvi, ale aj nové možnosti a príležitosti. Sám biskup Ján Vojtaššák, ktorý tento chrám konsekroval, neskôr zakúsil väzenie a utrpenie pre svoju vernosť Kristovi a Cirkvi. A predsa tento kostol zostal. Stojí tu ako svedok ľudských osudov, radostí, bolestí, modlitieb a nádejí. A čo je ešte dôležitejšie, zostala tu viera. Viera, ktorú si vaši predkovia chránili, ktorú žili a ktorú odovzdávali svojim potomkom. Pretože nám nezanechali iba kostol postavený z kameňa. Zanechali nám niečo oveľa vzácnejšie – živú vieru v Ježiša Krista. A dnes tu stojíme my. Vy ste tento chrám s veľkou obetavosťou obnovili. Chcem pripomenúť jednu podstatnú vec. Dnes neslávime iba dokončenie stavebných prác. Dnes oslavujeme živého Boha, ktorý už celé generácie pôsobí uprostred svojho ľudu. Preto vás dnes pozývam zamyslieť sa nad tromi skutočnosťami, ktoré nám pomôžu pochopiť hlboký duchovný význam tejto slávnosti.

Prvou je pravda, že kostol je miestom, kde Boh čaká na človeka. Človek stavia dom Pánu Bohu, ale zároveň vyznáva, že Boh je nekonečne väčší než akákoľvek stavba, že ho nemožno uzavrieť medzi štyri steny. Boh nepotrebuje dom preto, aby mal kde prebývať. My potrebujeme Boží dom, aby sme si pripomínali jeho prítomnosť, aby sme sa mohli zastaviť, stíšiť a otvoriť mu svoje srdce. Skúsme si predstaviť, koľko ľudí za tých sto rokov prekročilo prah tohto chrámu. Koľko ľudí tu pokľaklo pri spovednici a zakúsili Božie milosrdenstvo. Koľko ľudí sem prichádzalo v tichosti so svojím trápením. Preto vás, milí farníci, chcem dnes zo srdca povzbudiť: majte svoj kostol radi. Nech nie je iba miestom veľkých sviatkov. Nech je súčasťou vášho každodenného života. Prichádzajte sem ďakovať, prosiť, stíšiť sa, načerpať silu. Osobitne povzbudzujem rodičov a starých rodičov, aby sem privádzali svoje deti a vnúčatá. Aby ich učili, že kostol je dom nášho nebeského Otca. Je to miesto, kde máme všetci svoje miesto. A veľmi by som si želal, aby každý, kto do tohto chrámu vstúpi, či už je pravidelným účastníkom bohoslužieb, alebo prichádza po dlhom čase, mohol zakúsiť nielen krásu posvätného priestoru, ale aj

prijatie a blízkosť kresťanského spoločenstva. Pretože Boží dom má byť domom otvorených dverí a otvorených sŕdc.

Druhou myšlienkou je, že najkrajší chrám nie je postavený z kameňa, ale zo živých ľudí. Každý človek má v Cirkvi svoje miesto a poslanie. Každý má svoju hodnotu a každý môže prispieť k tomu, aby bola Cirkev živým spoločenstvom viery, nádeje a lásky. Keď premýšľam nad vašou farnosťou, chcem povedať, že veľkosť farského spoločenstva sa nemeria počtom domov ani výškou kostolnej veže. Veľkosť farnosti sa meria veľkosťou jej viery, jej lásky a ochoty slúžiť. A vaša farnosť má v tomto smere krásne dedičstvo. Je známa svojou vernosťou Kristovi a Cirkvi. Vaši predkovia si dokázali uchovať vieru aj v časoch, keď to bolo náročné. A vy dnes svojou obetavosťou ukazujete, že vám na duchovnom dedičstve vašich otcov a mám skutočne záleží. Pri stavbe kostola má každý kameň svoje miesto. Jeden tvorí základ, iný nesie múr, ďalší vytvára klenbu. Nie všetky kamene sú viditeľné. Niektoré sú ukryté hlboko v základoch, a predsa sú nenahraditeľné. Podobne je to aj v našich farnostiach. Niekto spieva v kostolnom zbore, iný číta Božie slovo, niekto pripravuje deti na sviatosti, ďalší sa stará o čistotu chrámu, niekto navštevuje chorých a iný možno už nevládze vychádzať zo svojho domu, ale každý deň sa modlí za svoju farnosť. Všetci ste dôležití. Pretože farnosť nie je dielom niekoľkých vybraných ľudí. Farnosť je spoločným domovom všetkých, ktorí tu bývajú. Starajte sa preto o krásu svojho farského spoločenstva. Nech sa tu ľudia poznajú, nech si pomáhajú, nech mladí nachádzajú svoje miesto a starší zakúšajú úctu. Nech sa nikto necíti nepotrebný alebo zabudnutý. Pretože najkrajšou ozdobou chrámu je spoločenstvo ľudí, ktorí sa usilujú žiť v láske. A práve tu sa dotýkame jednej z najväčších úloh, ktorá dnes stojí pred každou farnosťou. Vieru, ktorú sme prijali, máme odovzdávať ďalej. A ako sa viera odovzdáva? Samozrejme, potrebujeme vyučovanie náboženstva, prípravu na sviatosti a ohlasovanie Božieho slova. Ale dovolím si zdôrazniť, že viera sa najpresvedčivejšie odovzdáva svedectvom života. Dieťa sa učí modliť, keď vidí modliť sa svojich rodičov. Učí sa odpúšťať, keď vidí, že sa otec a mama dokážu zmieriť. Objavuje hodnotu Eucharistie, keď vidí, že pre jeho rodičov je nedeľná svätá omša prirodzenou a radostnou súčasťou života. Učí sa láske k blížnemu, keď vidí, že sa doma pomáha chorým, starším a núdznym. A mladý človek začne brať vieru vážne najmä vtedy, keď vidí dospelých, pre ktorých je Ježiš Kristus skutočne dôležitý, nielen v nedeľu v kostole, ale aj v pondelok v práci, v rodine a v každodenných rozhodnutiach. Preto vás dnes chcem osobitne povzbudiť: Buďte pre svoje deti a vnúčatá živým evanjeliom. Nebojte sa pred nimi hovoriť o Bohu, modliť sa, priznať si chybu, prosiť o odpustenie a ukázať, že viera dáva vášmu životu zmysel. Potrebujú vidieť pravdivých kresťanov, ktorí sa aj napriek svojim slabostiam úprimne usilujú nasledovať Ježiša.

Treťou myšlienkou je, že oltár je srdcom chrámu a miestom, odkiaľ si máme Krista odnášať do každodenného života. Keď dnes vstúpime do obnoveného kostola,

prichádzame sem s rozdielnymi povahami, životnými skúsenosťami, radosťami i starosťami, ale Eucharistia nás spája do jednej Božej rodiny. Nemôžeme prijímať Kristovo telo a zároveň zostať ľahostajní voči človeku, ktorý stojí vedľa nás. Nemôžeme sláviť Eucharistiu a nevšímať si človeka či rodinu, ktorá prežíva ťažkosti. Eucharistia nás učí láske, ktorá sa daruje. Preto by som si veľmi želal, aby bol tento nový oltár pre vašu farnosť nielen miestom slávenia svätej omše, ale aj školou každodennej lásky.

Drahý pán farár a drahí farníci Spišského Bystrého, dnes vám chcem zo srdca poďakovať. Ďakujem za vašu vieru, obetavosť a lásku k tomuto chrámu. Prichádzajte do tohto chrámu, aby ste sa stretávali s Bohom. Budujte zo seba živý chrám vzájomnej lásky. A odnášajte si Krista z Eucharistie do každodenného života, aby ste svojím svedectvom odovzdávali vieru ďalším generáciám. Nech vás na tejto ceste sprevádza ochrana svätého Michala, archanjela, príhovor svätého Juraja a blahoslavenej sestry Zdenky i príklad vernosti Božieho sluhu biskupa Jána Vojtaššáka. Amen.